

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., ve věci

žalobce: J. T.
nar. X
bytem X

zastoupen: Mgr. Bohuslava Bartheldyová, advokátka
sídlem Ponávka 185/2, 602 00 Brno
proti

žalované: Česká správa sociálního zabezpečení
sídlem Křížová 25, 225 08 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 20. 4. 2022, č. j. X,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovené zástupkyni Mgr. Bohuslavě Bartheldyové, advokátce se sídlem Ponávka 185/2, 602 00 Brno **se přiznává** odměna za zastupování žalobce v soudním řízení ve výši **3146 Kč**, která jí bude vyplacena na náklady státu ve lhůtě **30 dnů** ode dne nabytí právní moci tohoto rozsudku z účtu Krajského soudu v Brně.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobou podanou ke Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“) brojil žalobce proti rozhodnutí žalované ze dne 20. 4. 2022, č. j. X (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaná zamítla námitky žalobce proti rozhodnutí žalované ze dne 10. 1. 2022, č. j. X (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), a toto rozhodnutí potvrdila. Prvostupňovým rozhodnutím žalovaná podle § 61a zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí (dále jen „ZDP“), přiznala žalobci od 25. 1. 2022 namísto invalidního důchodu pro invaliditu prvního stupně starobní důchod ve výši 7 256 Kč měsíčně.

II. Napadené rozhodnutí

2. V řízení o námitkách přezkoumala žalovaná prvostupňové rozhodnutí v plném rozsahu, včetně rozsahu uplatněných námitek. Po provedeném přezkumu dospěla k závěru, že výše starobního důchodu byla žalobci stanovena správně; žalobce však může prostřednictvím příslušné okresní správy sociálního zabezpečení požádat o přiznání a vyměření starobního důchodu podle § 29 odst. 1, 2 nebo 3 ZDP.
3. Podle § 61a odst. 1 ZDP nárok na invalidní důchod zaniká dnem, kterým jeho poživatel dosáhl věku 65 let; tímto dnem vzniká tomuto poživateli nárok na starobní důchod. Podle odst. 2 téhož ustanovení starobní důchod, na který vznikl nárok podle odstavce 1, náleží ve výši, v jaké náležel dosavadní invalidní důchod. Dle § 61a odst. 3 ZDP potom nárok na starobní důchod podle odstavce 1 nevylučuje nárok na starobní důchod podle § 29 odst. 1, 2 nebo 3 ZDP.
4. Žalobce se narodil dne 25. 1. 1957 a věku 65 let tudíž dosáhl ke dni 25. 1. 2022. Ze spisové dokumentace žalovaná zjistila, že žalobce před dosažením věku 65 let pobíral invalidní důchod pro invaliditu prvního stupně ve výši 7 256 Kč měsíčně. Tím, že dne 25. 1. 2022 dosáhl věku 65 let, došlo v souladu s § 61a odst. 2 ZDP od tohoto dne k transformaci invalidního důchodu na starobní důchod, který byl vyplácen ve stejné výši, tj. 7 256 Kč měsíčně. Tato přeměna nevylučuje nárok na přiznání a vyměření starobního důchodu podle § 29 odst. 1, 2 nebo 3 ZDP. Přiznání invalidního důchodu nebylo předmětem prvostupňového rozhodnutí a nemůže tak být ani předmětem jeho přezkumu.
5. S ohledem na shora uvedené žalovaná námitky žalobce zamítla a prvostupňové rozhodnutí jako správné potvrdila.

III. Žaloba

6. V žalobě a jejím doplnění ustanovenou zástupkyní z řad advokátů žalobce namítal, že žalovaná od roku 2010 ustavičně porušuje jeho práva pojištěnce, jakož i zásadu stejného zacházení. Vzhledem k tomu, že žalobce dosáhl důchodového věku v České republice dne 25. 9. 2020, měl by mu být přiznán starobní důchod od tohoto data. Z důvodu neschopnosti a nedostatečné komunikace mezi žalovanou a Sociální pojišťovnou však nebyl žalobci starobní důchod v České republice k tomuto datu přiznán.
7. Dále žalobce namítal, že žalovaná neplnila svou poučovací a informační povinnost, neboť jej nepoučila o rozhodné právní úpravě a neinformovala o dalším postupu v projednávané věci. Žalovaná současně poškodila žalobce na jeho právech tím, že v průběhu řízení neodstranila tvrdosti právní úpravy a přiznala žalobci starobní důchod až ke dni 25. 1. 2022, kdy došlo k transformaci invalidního důchodu. Každý občan má

- právo na hmotné zabezpečení ve stáří, na starobní důchod, aby jeho společenský život a status seniora nebyl ohrožený a odkázaný na státní podporu.
8. Podle žalobce stanovila žalovaná výši důchodu nesprávně. Dle přesvědčení žalobce by se výše invalidního (a nyní starobního) důchodu měla po zohlednění zákonných valorizací pohybovat kolem 14 000 Kč měsíčně. Před vznikem invalidity v letech 2001 až 2003 činil průměrný měsíční výdělek žalobce 14 936 Kč měsíčně, což na dnešní poměry odpovídá výdělku kolem 40 000 Kč měsíčně. K tomu měla žalovaná přihlídnout z úřední povinnosti. Je povinností žalované volit pro žalobce vždy nejvýhodnější a nejlepší postup; v případě žalobce nicméně žalovaná zvolila nejhorší možný postup (nepřiznala žalobci starobní důchod dle § 29 odst. 1, 2 nebo 3 ZDP). Své rozhodnutí pak žalovaná v rozsahu uplatněných námitek řádně neodůvodnila. Konečně žalobce požádal o ustanovení zástupce z řad advokátů.
 9. Žalobce si je vědom, že postup dle § 61a ZDP je v zásadě postupem formálním, nicméně namítá, že se postupem žalované a Sociální pojišťovny stal obětí byrokratické mašinerie sociálního zabezpečení obou států.
 10. Žalobce v souladu s názorem Krajského soudu v Brně obsaženým ze dne 9. 8. 2021, č. j. 33 Ad 6/2020-51, požádal slovenskou Sociální pojišťovnu o odstranění tvrdosti zákona a požádal o vyměření a přiznání starobního důchodu. Ta žalobci sdělila, že právní předpisy sociálního zabezpečení Slovenské republiky institut žádosti o odstranění tvrdosti zákona neobsahují, pročez jeho požadavku nevyhověla. S totožným požadavkem se žalobce obrátil rovněž na žalovanou, ta však na jeho žádost nikterak nereagovala. Současně žalobce žalovanou požádal o přiznání a vyměření starobního důchodu podle § 29 ZDP; i tato žádost žalobce zůstala ze strany žalované bez reakce.
 11. Konečně měla žalovaná porušit též pravidla obsažená ve smlouvě mezi Českou republikou a Slovenskou republikou o sociálním zabezpečení č. 228/1993 Sb. m. s. (dále jen „smlouva“) a nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 883/2004 ze dne 29. dubna 2004 o koordinaci systémů sociálního zabezpečení (dále jen „nařízení“). Žalovaná v žádném řízení nezohlednila dobu pojištění na území České republiky. Žalobce má právo na rovnost zacházení a rovné nakládání s dávkami, příjmy, skutečnostmi nebo událostmi.
 12. Na základě výše uvedeného žalobce navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí i prvostupňové rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalované

13. Žalovaná se k žalobě vyjádřila přípisem ze dne 26. 9. 2022. V tom podrobně zrekapitulovala důchodový příběh žalobce, zejména průběh dosavadních řízení před žalovanou a správními soudy. Zdůraznila přitom, že předmětem nynějšího soudního přezkumu je pouze napadené rozhodnutí, jímž žalovaná zamítla námitky žalobce a potvrdila správnost prvostupňového rozhodnutí o transformaci invalidního důchodu na důchod starobní. Žalobce však v žalobě uplatnil de facto totožné námitky jako v předchozích řízeních. Ve svých námitkách neuvedl žádné nové důkazy, o nichž by žalovaná mohla rozhodnout a posoudit, zdali by tyto mohly mít vliv na rozhodnutí nároku na starobní důchod. Nelze proto klást k tíži žalované, že žalobce nesplnil podmínku potřebné doby pojištění, neboť od roku 2007 neprokázal žádnou další dobu pojištění.

14. Nedůvodnost námitek žalobce byla opakovaně potvrzena jak Krajským soudem v Brně, tak i Nejvyšším správním soudem; v postupu žalované soudy pochybení neshledaly. Žalovaná ve všech svých vyjádřeních podala náležitá vysvětlení a objasnění svého postoje. Stejně tak náležitě objasnila důvody, pro které nelze námitkám žalobce vyhovět.
15. Namítal-li žalobce, že v jeho případě došlo k porušení práva na hmotné zabezpečení ve stáří zakotveného v čl. 30 odst. 1 Listiny, žalovaná připomněla, že se tohoto práva lze dle čl. 41 odst. 1 Listiny domáhat pouze v mezích zákonů, které toto ustanovení provádějí. Nárok na hmotné zabezpečení ve stáří (starobní důchod) má tedy pojištěnec pouze při splnění podmínek pro vznik nároku na starobní důchod ve smyslu § 28 ZDP. Namítané porušení práva na přiměřené zabezpečení ve stáří hodnotí žalovaná jednak jako nepřipadné, jednak jako izolovaně formulované pomíjející čl. 30 odst. 3 LZPS.
16. Žalovaná doplnila, že v přezkumných řízeních soudy neshledaly v jejím postupu pochybení, a to ani při posuzování nároku žalobce na invalidní důchod a stanovení jeho výše, ani v posuzování nároku na starobní důchod, který nemohla žalovaná žalobci pro nesplnění zákonné podmínky získání potřebné doby pojištění přiznat. Žalobce neprokázal žádnou další dobu pojištění ani neoznačil případné zaměstnavatele, u nichž by sama žalovaná mohla zahájit potřebná šetření. Žalovaná nemohla žalobci přiznat starobní důchod před dosažením důchodového věku ani starobní důchod dosažením důchodového věku. Žalobce byl poživitelem invalidního důchodu pro invaliditu prvního stupně od 20. 6. 2012 a dne 25. 1. 2022 dosáhl věku 65 let. V takovém případě podle § 61a ZDP zaniká nárok na invalidní důchod a současně tímto dnem vzniká nárok na starobní důchod ve výši, ve které náležel invalidní důchod.
17. Za zjištěného skutkového stavu věci žalovaná uzavřela, že na napadeném rozhodnutí i nadále trvá a zdejšímu soudu navrhla, aby žalobu zamítl.

V. Posouzení věci krajským soudem

18. Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas [§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.).
19. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Při zjišťování skutkového stavu soud vycházel ze spisové dokumentace předložené žalovanou.
20. Soud ve věci rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem souhlasili (nevyjádřili výslovný nesouhlas s tímto postupem) a krajský soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.
21. Krajský soud vyhodnotil námitky žalobce, přičemž dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.
22. Z obsahu vlastnoručně psané žaloby i jejího doplnění ustanovenou zástupkyní je patrné, že žalobce dlouhodobě nesouhlasí s postupy žalované při vyměření a přiznání jednotlivých důchodových dávek a brojí proti vývoji své důchodové situace. Žalobce je přesvědčen, že žalovaná od roku 2010 ustavičně poškozuje jeho práva pojištěnce a

neprávem mu odpírá výplatu příslušných dávek ze systému důchodového pojištění. Žalobce je toho názoru, že se stal obětí byrokratické mašinerie orgánů sociálního zabezpečení, a to jak v České republice, tak na Slovensku.

23. Nynější žalobou potom žalobce napadl napadené rozhodnutí žalované, jímž byly zamítnuty jeho námitky a bylo potvrzeno prvostupňové rozhodnutí o transformaci dávky invalidního důchodu pro invaliditu prvního stupně na dávku starobního důchodu. Žalobce rozporuje jak výši přiznaného starobního důchodu, jež považuje za nepřiměřeně nízkou, tak způsob jeho určení, který hodnotí s ohledem na okolnosti svého důchodového příběhu jako nespravedlivý.
24. Předmětem nynějšího soudního řízení je tedy to, zdali žalovaná dodržela měřítko přezkoumatelnosti a zákonnosti, pokud invalidní důchod žalobce přeměnila na starobní důchod, jehož výměru zcela identicky stanovila ve výši dosavadního invalidního důchodu. Tím jsou současně dány mantinely soudního přezkumu. Krajský soud se tedy nezabýval námitkami žalobce, které míří k předchozím rozhodnutím žalované o jeho důchodových nárocích (invalidní důchod, starobní důchod) či jinými souvisejícími žádostmi (ale pouze provedenou transformací invalidního důchodu na důchod starobní ve smyslu § 61a ZDP).
25. . Podle § 61a odst. 1 ZDP platí, že: „*Nárok na invalidní důchod zaniká dnem, kterým jeho poživatel dosáhl věku 65 let; tímto dnem vzniká tomuto poživateli nárok na starobní důchod.*“ Podle odst. 2 téhož ustanovení „*Starobní důchod, na který vznikl nárok podle odstavce 1, náleží ve výši, v jaké náležel dosavadní invalidní důchod [...].*“ Konečně pak § 61a odst. 3 ZDP stanoví, že: „*Nárok na starobní důchod podle odstavce 1 nevylučuje nárok na starobní důchod podle § 29 odst. 1, 2 nebo 3.*“
26. Novelizací zákona o důchodovém pojištění provedenou čl. I bod 75 zákona č. 306/2008 Sb. byl zaveden věkový limit 65 let pro přiznání a pobírání invalidního důchodu (§ 61a odst. 1 ZDP). Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu vzniká dnem zániku nároku na invalidní důchod nárok na transformovaný starobní důchod, a to bez ohledu na to, zda jsou podmínky pro přiznání starobního důchodu splněny. Nejedná se přitom o řádný starobní důchod, který je pojištěnci přiznán na základě § 29 ZDP. To ostatně vyplývá i z § 61a odst. 4 ZDP, který uvádí, že pro účely souběhu nároků na výplatu důchodů podle § 59 odst. 1 ZDP se na starobní důchod, na který vznikl nárok podle odstavce 1, hledí jako na dosavadní invalidní důchod (viz k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2014, č. j. 3 Ads 57/2013-15, a ze dne 8. 2. 2018, č. j. 2 Ads 371/2017-28; rozsudky jsou dostupné na www.nssoud.cz).
27. K povaze rozhodnutí o transformaci invalidního důchodu na důchod starobní pak Nejvyšší správní soud dále dovodil, že „*se v případě přeměny invalidního důchodu na důchod starobní z důvodu dosažení 65 let věku, jedná o formální rozhodnutí, ve kterém nejsou znovu posuzována kritéria pro přiznání invalidního důchodu. Není tedy ani možné, aby žalovaná v rámci tohoto rozhodnutí výši důchodu jakkoliv změnila.*“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 2. 2018, č. j. 1 Ads 358/2017-53). V souladu s judikатурními závěry lze tedy konstatovat, že se pozice poživatele invalidního důchodu v případě dosažení věku 65 let nikterak nezmění, neboť mu náleží starobní důchod ve zcela totožné výši, v jaké pobíral dosavadní invalidní důchod. V důsledku rozhodnutí tak dojde prakticky pouze ke změně označení příslušné důchodové dávky (invalidní důchod se změní na důchod starobní). Proto mj. není k zahájení řízení

a vydání rozhodnutí o přeměně důchodové dávky potřeba ani žádné aktivní činnosti ze strany poživatele důchodu. Řízení o přeměně invalidního důchodu na důchod starobní je ovládáno zásadou oficiality, a tedy se zahajuje z moci úřední [viz § 81 odst. 4 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení (dále jen „ZOPSZ“)].

28. V posuzovaném případě krajský soud ze správního spisu zjistil, že žalovaná rozhodnutím o přiznání invalidního důchodu pro splnění podmínky podle § 38 písm. a) ZDP přiznala žalobci od 20. 6. 2012 (celkově podruhé) invalidní důchod pro invaliditu prvního stupně. Takto přiznaný invalidní důchod žalovaná pravidelně valorizovala a po celou dobu vyplácela. Dále je faktem, že žalobce dne 25. 1. 2022 dosáhl věku 65 let. S dosažením této věkové hranice je dle § 61a ZDP obligatorně spjatá přeměna invalidního důchodu na důchod starobní. Již z dikce § 38 ZDP přitom plyne, že po dovršení 65 let věku pojištěnci nárok na invalidní důchod nevzniká, a tudíž nelze tento druh důchodu osobě starší 65 let přiznat. Proto žalovaná nikterak nepochybila, a naopak postupovala zcela v souladu se zákonem, pokud za situace, kdy žalobce dosáhl věku 65 let, rozhodla o transformaci jeho invalidního důchodu na důchod starobní. Jelikož v okamžiku transformace činil invalidní důchod žalobce 7 256 Kč, přiznala žalovaná žalobci v souladu s pravidlem dle § 61a odst. 2 ZDP starobní důchod v téže výši. V tomto ohledu tedy krajský soud shledal postup žalované bezvadným, pročez námitky žalobce nepřisvědčil.
29. Jakkoliv lze s žalobcem souhlasit v tom, že je proces transformace důchodu podle § 61a ZDP svou povahou formální, nelze již souhlasit s tím, že by byl žalobce vydáním rozhodnutí o přeměně důchodu poškozen na svých právech. Žalobci je i nadále vyplácena dávka ze systému důchodového pojištění ve zcela totožné výši a liší se pouze svým označením. Postavení žalobce se tedy nijak nezměnilo, resp. nezhoršilo. Ani z obsahu žaloby, ani z jejího doplnění potom neplyne, jakým konkrétním způsobem měla žalovaná vydáním rozhodnutí o přeměně dávky zasáhnout do veřejných subjektivních práv žalobce. Samotná skutečnost, že žalobce hodnotí nynější rozhodnutí žalované – s ohledem na okolnosti svého důchodového příběhu – jako byrokratické a v konečném důsledku nespravedlivé, o takovém zásahu do jeho veřejných subjektivních práv nesvědčí. Pokud žalobce nesouhlasí s podmínkami přiznání a vyměřenou výši dosavadního invalidního důchodu, krajský soud opakuje, že o přiznání invalidního důchodu žalovaná rozhodla již rozhodnutím o přiznání invalidního důchodu, které není předmětem tohoto soudního přezkumu.
30. Obdobně co se týče námitek žalobce směřujících proti nesprávnému stanovení důchodového věku (žalobce má za to, že důchodového věku v České republice dosáhl již ke dni 25. 9. 2020, nikoliv dne 25. 1. 2022), vybočují tyto z mantinelů nynějšího soudního přezkumu. Podrobně se přitom zákonnými pravidly stanovení důchodového věku a určením důchodového věku žalobce zabýval krajský soud ve svém rozsudku ze dne 9. 8. 2021, č. j. 33 Ad 6/2020-51. V tomto ohledu tak lze plně odkázat na závěry vyslovené v tomto rozsudku.
31. K využitelnosti institutu odstranění tvrdosti právní úpravy (na jehož možnou aplikaci soud poukázal v zamítavém rozhodnutí) pak krajský soud uvádí, že jelikož žalobce žádal o starobní důchod v České republice, a tedy žalovaná posuzovala splnění podmínek nároku na starobní důchod podle české právní úpravy důchodového pojištění, připadá v úvahu podání žádosti o odstranění tvrdosti pouze v České republice. Institut odstranění tvrdostí vzniklých při provádění sociálního zabezpečení

upravuje § 4 odst. 3 ZOPSZ. Ten stanoví, že: „*Ministr práce a sociálních věcí může odstraňovat tvrdosti, které by se vyskytly při provádění sociálního zabezpečení a může pověřit správy sociálního zabezpečení, aby odstraňovaly tvrdosti v jednotlivých případech.*“ Žádost se podává přímo u ministra práce a sociálních věcí (MPSV). Dle citovaného ustanovení však není na odstranění tvrdostí právní nárok. Záleží tak výhradně na úvaze ministra, zda v jednotlivém případě důvod pro odstranění tvrdosti zákona shledá či nikoliv. Stejně tak způsob odstranění tvrdosti (zdali tvrdosti odstraní sám ministr či pověří odstraněním tvrdostí orgány správy sociálního zabezpečení) je odvislý pouze od rozhodnutí ministra.

32. Pokud žalobce brojil proti tomu, že žalovaná na jeho žádost doposud nikterak nereagovala, je třeba konstatovat, že ani postup žalované při vyřízení žádosti o odstranění tvrdosti právní úpravy nespadá do předmětu tohoto soudního řízení, a tudíž soudnímu přezkumu v tomto řízení nepodléhá. Právě tak se mezím tohoto soudního přezkumu vymyká postup žalované v případě uplatněné žádosti o přiznání a vyměření starobního důchodu podle § 29 odst. 1, 2 nebo 3 ZDP.
33. Konečně co se týče namítaného porušení pravidel obsažených ve smlouvě a nařízení, vztahují se tyto primárně k době pojištění (zabezpečení), tedy k podmínkám vzniku nároku na dávku důchodu, za situace, kdy pojištěnec pobýval a byl účasten systému sociálního zabezpečení na území více států. Jelikož prvostupňové ani napadené rozhodnutí žádný mezinárodní prvek neobsahují (jedná se o přeměnu invalidního důchodu na dávku starobního důchodu podle české právní úpravy sociálního zabezpečení) a fakticky v nich nejsou kritéria vzniku nároku na dávku důchodu opětovně přezkoumávána, pravidla obsažená ve smlouvě a nařízení na tato rozhodnutí věčně nedopadají, protože je nelze uplatnit.
34. Krajský soud souhrnně uzavírá, že v postupu žalované žádná pochybení neshledal a napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem.

VI. Závěr a náhrada nákladů řízení

35. Ze všech shora uvedených důvodů neshledal krajský soud žalobu důvodnou, a proto ji zamítl, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
36. O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalované náhrada nákladů řízení nenáleží ex lege (§ 60 odst. 2 s. ř. s.).
37. Při rozhodování o odměně ustanovené zástupkyně vycházel soud z vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) (dále jen „AT“). Ustanovené zástupkyni žalobce Mgr. Bohuslavě Bartheldyové, advokátce, přiznal krajský soud odměnu za zastupování žalobce na náklady státu. Ustanovená zástupkyně prokazatelně ve věci učinila dva úkony právní služby spočívající v převzetí věci a první poradě s klientem [§ 11 odst. 1 písm. a) AT] a doplnění žaloby ze dne 12. 6. 2022 [§ 11 odst. 1 písm. d) AT]. Podle § 9 odst. 2 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) AT platí, že v řízení o žalobě v důchodové věci

ve správním soudnictví je tarifní hodnotou 5 000 Kč. Ve smyslu § 7 bod 3 AT činí sazba za jeden úkon právní služby 1 000 Kč, tedy celkem 2 000 Kč. Dále krajský soud zvýšil odměnu o částku náhrady hotových výdajů ve výši 600 Kč za dva úkony v sazbě po 300 Kč náhrady na jeden úkon (§ 13 odst. 4 AT). Jelikož ustanovená zástupkyně je plátcem DPH, zvýšil soud odměnu o částku připadající na tuto daň. Celkem tedy přísluší ustanovené zástupkyni částka 3 146 Kč, která jí bude vyplacena za podmínek stanovených ve výroku III. tohoto rozsudku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 12. září 2023

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v.r.
samosoudce